

behøve derfor ikke at pakke Tornystre, som man skulde i gamle Dage. Vi skulle ikke være Paradesoldater, men vi skulle være dygtige Skytter, Folk, som forstaa at benytte Terrainet. Det er de to Ting, det gælder om. Jeg nævner igen, at en Mand, der har en saadan Skydefærdighed, som har sit eget Gevær og kender det, og som kender Afstandene i Terrainet, er den farligste Modstander, en Fjende kan møde. Nok ved jeg, at Enkeltmandsskydning ikke varer længe; men disse Skytter kunne baade optræde enkelte og samlede, og de vilde sikkert blive et saadant Plus ved vort Forsvar, at de vilde opveje ikke blot ti Gange saa mange Soldater, men endnu flere. Jeg henstiller denne Tanke til Overvejelse. Man finder i Forslagets §§ 232 og 233 svage Antydninger deraf. Jeg vil bede det kommende Udvalg i disse to Paragraffer at forme nogle af de Tanker, jeg her har antydnet. Da tror jeg, vi have gjort vor Forsvarssag en god Tjeneste.

Der er flere Ting endnu i Forslaget om Hærens Ordning, som jeg kunde ønske at faa ændrede, men jeg skal ikke opholde mig længere derved. Foruden det, jeg har nævnt, altsaa Hærens Ordning og Flaadens Støttepunkter, afpassede efter vore Forhold, forstaaer jeg nok, at det maaske ogsaa kan være nødvendigt at have enkelte faste Punkter. Jeg kunde nok tænke mig, at der kunde være forberedte Terrainafsnit baade ude i Vestsjælland og ogsaa andre Steder, og for Mobiliseringens Skyld kunde jeg tænke mig et sikret Terrainafsnit mellem Køge Bugt og Indløbet til Issefjorden. Med disse Terrainafsnit mener jeg, at man ved Vejene og Jernbanerne kunde standse en Fjende, som har været saa heldig at slippe forbi den anden Modstand, der har været. Om vi skulle have et saadant Terrainafsnit, som kunde give Tid til Mobilisering og Tid til at standse en heldig Fjende, mener jeg, der var Grund til at overveje.

For øvrig skal jeg ikke komme ind paa de Stridspunkter, der kan være, om vi skulle have fremskudte Forter omkring København, om de skulle have den eller den Retning. Jeg er ikke glad ved, at selv Forsvarskommissionen, men endnu mere Forslaget ligesom drager Stridskræfterne bort fra Store Bælt. Jeg tror, man ser fejl deri, men jeg bøjer mig for dette, at overfor en Overrumpling eller overfor et eller andet heldigt Kup af Fjenden maa man være forberedt paa saa godt, som det er muligt, at kunne værge sig. Men da det er Store Bælt, der er Opera-

tionsbasis for de kæmpende Hære, og det siges, at Kysterne ikke maa spærres, indser jeg ikke, at man paa en Gang kan forhindre dette og ikke maa være der paa Stedet.

Jeg forstaaer ikke, at Korsør Havn med sit dybe Vand og gode Havneplads ligger ganske aaben, saa fjendtlige Krigs- og Transportskibe kunne lægge ind i Færgelejet og saa at sige lade Soldaterne køre med Banen ind til København, eller hvor de ville i hele Sjælland.

Jeg forstaaer heller ikke, at Garnisonsforholdet skal ordnes, som det her er foreslaaet. Man er bange for at lægge Garnisoner i Kystbyerne. Tror man da, at en Fjende, som vilde krænke vor Neutralitet, vilde fare omkring i alle Kystbyer, ikke blot i Sjælland, men ogsaa i Jylland, for at hindre Mobilisering? Jeg kan ikke se, hvad der skulde naas ved det. Jeg synes derfor, man skulde lade Garnisonerne i Nyborg og Fredericia være, hvor de ere. Ikke af de samme Grunde, som blev anførte af det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), der baade vilde have Garnison i sin By og tillige have Afrustning. Den Tale kan man selvfølgelig ikke føre. Naar jeg holder paa, at vi skulle have Garnisoner, er det naturligvis ikke af Hensyn til Byerne. Den Slags Bihensyn maa lades ganske ude af Betragtning. Kun synes jeg, at Garnisonerne i Jylland helst maa være i det sydlige og Garnisonerne paa Sjælland i det vestlige. Det er egentlig den væsentligste Forandring, jeg synes Forsvarskommissionen har gjort, at den har flyttet en Del af Garnisonerne i København ud til Slagelse, Næstved og Ringsted. Til de Pladser vil Mandskabet, der skal ind i Garnisonsbyen for at faa Uniform og Vaaben, hurtig og let kunne komme. Det er en Forbedring, som jeg anerkender. Det er ogsaa saa at sige den, man lægger mest Vægt paa i Forsvarskommissionen, men jeg mener, at den maa føres videre. Ogsaa for Jyllands Vedkommende maa Garnisonerne være lagte saaledes, at Mandskabet let kan komme paa den Plads, hvor det skal være.

I øvrig skal jeg, som før sagt, ikke blande mig i Stridspunktet med Hensyn til de fremskudte Stillinger, idet jeg mener, at der nok findes en Løsning, saa at vi faa det ordnet, uden at der gaar alt for meget i Stykker. Jeg vil saa stærkt som muligt mane til, at den danske Rigsdag og det danske Folk ville forstaa, at en Ordning maa vi have. Nu have vi en Ordning,